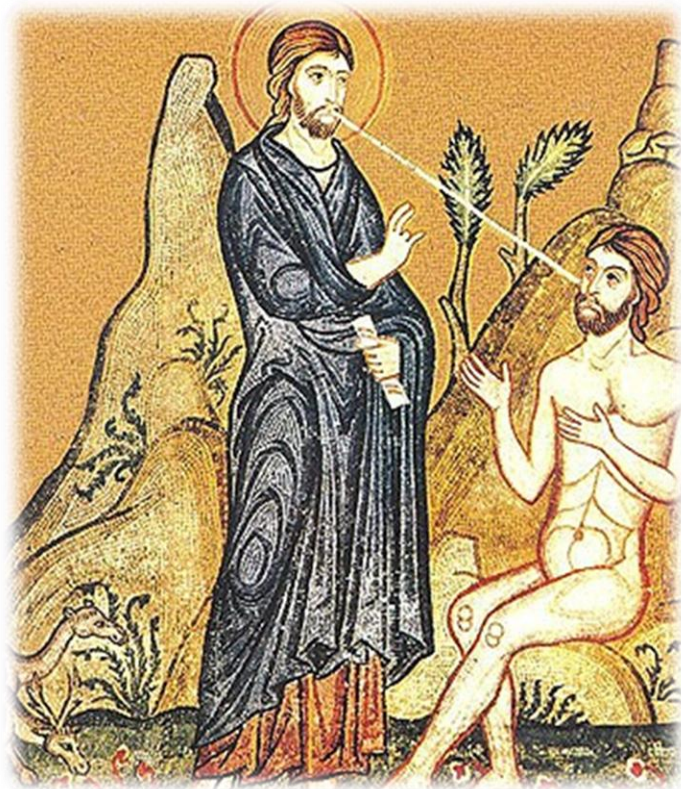

КОГАТО МЕРИМ ДРУГИЯ СЪС СВОЯТА МЯРКА

Протоиерей Сергей Филимонов

Защо толкова често сме недоволни от другите? Защо се дразним, озлобяваме се? За това съществуват няколко причини.

Едната от тях е, че мерим другия, както се казва, с нашия аршин. Когато сме здрави и сърцето ни бие ритмично, кръвното ни е нормално, очите ни виждат, а колената ни са подвижни, ние не можем да разберем другия човек, който се чувства зле. Нашият характер например, е равномерен, постоянен, а другият е холерик или обратно – твърде по-спокоен и прагматичен, отколкото сме ние.

„Аз“, което цари в сърцето ни, ни заставя да гледаме на другите през призмата на собствените ни физически, психически и душевни качества и ние неволно се вземаме за шаблон, образец за

останалите. От това в душата ни настъпва буря: аз го правя, пък другият – не; аз не се уморявам, а онзи все се оплаква, че е уморен; аз спя само по няколко часа, а на него не му стигат и осем; аз работя, без да подгъвам крак, а той приключва рано... Именно това се случва с гордия човек, който винаги си мисли: „защо аз мога да правя това, а другият не може; защо аз спазвам това и това, а той не може; защо аз мога да се справя с тази задача, а той не успява?“.

Но Господ е създал всички хора различни. Всеки от нас има свой живот, свой жизнен път, свои житейски ситуации. Ситият на гладния не вярва, здравият не може да влезе в положението на болния. Човек, който не е минал през беди и изкушения, не ще разбере скърбящия. Щастливият родител не ще разбере осиротелия, загубилия своето дете. Новобрачният – разведения; този, който има живи родители, не ще разбере загубилия ги.

Можем много да теоретизираме, но практиката на живота е друга. Често не притежаваме жизнен опит, а когато започнем да го придобиваме, си спомняме за тези, които сме осъдили, с които ме се отнесли несправедливо, с които сме били твърде строги, и тогава едва ни става ясно, че в ония моменти сме се проявили като лекомислени и глупави. Не сме разбирали какво е изпитвал другият човек, старали сме се да го назидаваме, а на него никак не му е било до забележки. От мъка са били отпуснати раменете му, душата му е била прескърбна, той никак не се е нуждаел от нашите нравоучения и високопарни слова. В такива моменти просто е имал нуждата единствено от съчувствие, състрадание и утеха, но ние не сме разбрали... И когато Господ ни преведе през подобни ситуации, едва тогава започваме да разбираме какво е изпитвал другият.

Ето един от признаците на гордостта – да съдим другите със своя мярка! Когато постъпваме така, ние показваме, че сме лишени от всякакво великодушие. А е необходимо да се постареем да не осъждаме другия човек, да не се дразним от него

и да го приемаме такъв, какъвто е, да се постареем да го приемем в сърцето си.

Да, това разбира се, не е лесно!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ПЪТЯТ КЪМ БОГА Е БЕЗКРАЙНО ПО-ПРЕКРАСЕН И ПО-КРАСИВ ОТ ЕЛЕКТРОННАТА ИЛЮЗИЯ, БЛЕЩУКАЩА В ПРАВОЪГЪЛНИКА НА ЕКРАНА

Иерей Андрей Чиженко

Поколението на 50-те, 60 –те и по-нататък години още помним времето без мобилни телефони и интернет. Получихме тези блага на цивилизацията, но основните черти на характера, ценностите ни бях формирани още преди тях. А с тях ни стана сложно... Кой не е почувствал страх, паника от това, че си е забравил телефона, че едва ли не целият му живот е спрял от това, че контактите му са затрити!... А всъщност, просто е изчезнало едно желязо, в което със силата на електрическите сигнали, отваряне и затваряне на електрическите вериги, на екрана се появяват различни знаци.

Повечето казват, че мобилният телефон е важен за работата - това твърдят и свещениците днес. Да, така е. Но не бихме могли да отречем и наличието на болезнена привързаност към телефона. Можем да проведем бърз тест за проверка на това твърдение. Тестът се състои от един единствен въпрос: Колко далеко от вас се намира телефонът през деня?

Мисля, че ако сме честни, то отговорът би бил: само през нощта! Но дори и тогава, е на разстояние една протегната ръка. На работа – с телефона. В автомобила – с телефона. В кухнята – с телефона. На трапезата – с телефона. Във ваната – с телефона. Около 16-17 часа в денонощие сме с телефона – почти неотлъчно! Е, не е ли това зависимост?

Съвсем очевидна!

Още по-забележима е тя при децата, които са родени в епохата на мобилните телефони, компютри, интернет. Те са закърмени с тези технологии, както се казва, още от пелените...

Веднъж наблюдавах един двугодишен палавник как сръчно шареше с пръстчетата си по таблета, докато с другата ръка притискаше до ухото си мобилния телефон на някой от родителите си и разговаряше.

Съвременните деца нямат изработена защита срещу опасността от технологиите, както по-възрастните. Днес тяхната психика, характер, личност, ценности се фомират с активното участие на електронните гаджети. Без тях децата не могат да си представят живота. И стават безразсъдни опитите ни да ги лишим от тях, защото няма как да спрем колелото на времето. Но трябва да сме с

А животът – ето го! Цветя цъфтят, слънце грее, краката вървят, сърцето бие. Но докато човек не си намери това изгубено желязце, докато не възстанови всичко в него, докато не позвъни тук и там, на този и на онзи, докато не се заплете отново в световната „паяжина“, не се успокоява. Ей това желязце в ръцете, със святакъщ екран и с пръстите, които играят по копчетата му - наркотикът е получен, това е всичко!

нивото на опасност и съответно внимателно и съзнателно да ограничаваме достъпа на децата до електронните технологии.

С помощта на компютъра, таблета, мобилния телефон, интернета се създава илюзия за реалността, която човек може сам да моделира в себе си. И в даден момент тя може да стане по-привлекателна, отколкото самият живот. Важно е да не изчезне тази граница, която разделя реалността от илюзията. Защото тогава настъпват големи беди. Човек става роб на собствените си страсти и електронните симулатори, които ги стимулират, бият директно в невроните като наркотик!

Всеки творчески човек знае, че фантазията, т.е. психоемоционалната сфера на живота е много опасна. Тя трябва да бъде управлявана, за което често се говори в аскетичеката светоотеческа литература. Ако фантазията се подхранва безконтролно и безцелно, без фундамент, посока и организация, тя ражда ужасни чудовища, терзаещи душата.

А детето не познава тези процеси, нито може да ги управлява, не умее да се защитава. Детската душа е като дом с широко отворени врати. С помощта на електронните технологии маса образи – и добри и лоши, и красиви и грозни се роят в този дом, оставяйки в сърцето на детето следи, отпечатъци, които въздействат върху душата му. Тя може да бъде силно наранена от тях и детето да придобие психическа травма, за чието излекуване ще са необходими много години.

Често чувам от майките следното заключение: “Когато детето прекарва повече време с телефона, после не е същото, разсеяно е и отнесено, като че ли не е тук“.

Всичко това е много опасно. Още повече, че съвременната тенденция е все повече децата да бъдат увлечени от екрана, да бъдат откъснати от

топлото човешко общуване. Родители са дълго време на работа, а когато се върнат, са преуморени. Подават телефона на детето и го подканват да си поиграе или да изгледа някакво клипче, за да могат да отдъхнат. Към това напоследък се включи и образователната система с дистанционното си обучение, при което в образователен център се превърна машината, а не педагогът.

Няма да е пресилено, ако заявя, че прозира коварната световна цел бъдещите поколения все повече да бъдат привързвани към информационните технологии, издигайки ги в център на човешкия живот.

Това е огромна опасност! Опитват се да втълпят на човека машинно съзнание, да го превърнат в послушен био-робот, за да внедрят в него постепенно и незабележимо определени страсти, които контролирайки ги, да успяват да водят човека в посока, в която те желаят.

Всичко това трябва добре да осъзнаем и да се постареем да изтласкаме технологиите в периферията на своя живот и живота на децата ни, да ограничим тяхното въздействие върху нас. Естествено е, че няма как да ги изключим напълно, но да изградим правилно отношение към тях. Техниката е само средство за облекчаване на нашия материален и битов живот. Но в никакъв случай не е негов смисъл.

Животът се състои в друго- животът е любов! Любов към Бога, към хората, към света, който Бог е сътворил за теб. Излез от компютъра и влез в света като в Божий храм! Оттук започва твоят път към Небесата, пътят ти към твоя Отец Небесен! И този път е безкрайно по-прекрасен и радостен от електронната илюзия, блещукаща в правоъгълника на екрана.

Превод от руски език: Валя Марчелова

СВЕЩЕНИЦИТЕ СА ХОРА КАТО ВСИЧКИ НАС

Проф. Алексей Осипов

В психологията има такова явление — аперцепция. Какво представлява то всъщност? Ако сложим сива хартийка на бял фон, тя ще ни се стори черна, а на черния фон – бяла. Ето така, на

свещенството гледаме като на хартийката на бял фон, защото знаем християнското учение, което ни говори за светостта. Гледаме свещениците, които в основната си част, както и всички ние, са сивкави.

Но ние разглеждаме поведението им на светлия бял фон на християнството. И от това, постъпките им ни се струват ужасно тъмни – ой, ой! Започваме да ахаме, да охаме, да се възмуцаваме, макар че всички ние извършваме подобни постъпки, но ги разглеждаме на тъмния фон, на който не ни се струват така възмутителни, ала за свещениците казваме: „Много лошо. За нищо не стават!“.

Понякога твърде високо вдигаме мярата на оценките си за тях, какви точно трябва да са те. А свещениците, всъщност, са хора като всички нас!

И имат своите страсти и влечения, и желания, и цели, и т.н. Но когато видим всичко това у свещеника, действително силно се смуцаваме, защото, той ни проповядва от амвона съвсем други неща, на които в света не ни учат. Но в Църквата ни учат и заради това се възмуцаваме. Но всъщност, трябва да сме наясно, че всички сме заразени от страсти, както и свещениците. И тогава какво да говорим за тях? Можем да съжалим, че словата и делата им се разминават, но преди всичко, трябва да проявим великодушие и да спрем да се учудваме, и да ги обсъждаме!

Склонни сме да осъждаме строго другите, но не и себе си. Ако можехме да видим какво се извършва в душите ни, и какво всъщност правим, то може би наистина бихме си прехапали езиците. От другите изискваме много, а към самите себе си сме необичайно снизходителни – това е! Различни сме ние, хората, но трябва да проявяваме и великодушие, и разбирането, че всички сме смъртни, грешни и болни хора. Положението ни в обществото, сана, който заемаме в Църквата, сами по себе си не ни променят. Променя ни искреността на желанието и стремежа да живеем по християнски. А за всеки, това е от различен порядък и е велика тайна на човешката душа!

Превод от руски език: Валя Марчелова

В храм “Св.Атанасий” Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм “Св.Атанасий”:

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм “Успение Богородично” (Малката Богородица) се отслужва акатист към св.Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и протоерей Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Школа по изобразително изкуство за деца – събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:30 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org